

fig vil være et Andet, som Fæstemanden jo nødvendig vil vove at udsætte sig for. Men det, at det undertiden kan hende, at Politimesteren ikke vil kunne faae de kommunale Raad til at afstedige Fæstemanden, fordi der er Meningsuligheder om de Aker, som høves imod ham, synes jeg i alt Fald ikke man godt kan komme fra.

Krieger: Jeg kan dog ikke tro Andet, end at de, som have en mere umiddelbar praktisk Opfattelse af Spørgsmaalet, end naturligvis jeg og vistnok ogsaa den høitærede Justitsminister kan have, ville være af den Mening, at for en Politimester vil hans Stilling i det Tilfælde, at han har givet sin Opfattelse af den vedkommende Fæstemand Udtryk i en Resolution, hvorved Fæstemanden suspenderes og den ham givne Tilladelse midlertidig tilbagekalbes, men saa senere det kommunale Raad erklærer sig i modsat Retning og siger, at Fæstemanden skal gjenindsættes i sin Virksomhed, være meget forskellig fra den Stilling, som kan indtræde for ham derved, at han efter at have gjort en Henvendelse til det vedkommende kommunale Raad, faar det Svar, at man ikke har fundet tilstrækkelig Grund til i nærværende Tilfælde at foretage noget Videre imod Fæstemanden. Der er for min Højeelse en overordentlig væsentlig Forskel imellem disse to Stillinger for en Politimester. Den første Stilling forekommer mig at maatte være i høj Grad trykkende og generende for en Politimester i hans hele Virksomhed, hvorimod det andet Tilfælde ikke er Andet, end hvad der kan hændes saa Mange, at man har gjort sin Pligt og henvendt sig til den vedkommende Autoritet angaaende et Forhold, som har forekommet En tvivlsomt, men saa har modtaget det Svar, at det ganske vist er i sin Orden, at Sagen er bleven forelagt til Paafølgelse, men at man dog efter Omstændighederne ikke har fundet aldeles tilstrækkelig Grund til at skride ind mod den Paagjældende. Dette tror jeg ikke er Noget, der i mindste Maade kan være trykkende for en samvittighedsfuld Embedsmand. Jeg maa dog tilføje, skjøndt jeg er overbevist om, at den ærede Minister ikke har misforstaaet mig — men det er dog muligt, at Andre kunne have misforstaaet mig, idet jeg udtalte mig noget kort paa dette Punkt —, at, hvad der for mig er det vigtigste Hensyn, er ikke det personlige Hensyn til den enkelte Mand, som er Politimester, men er dette, at vi ikke ved Lovgivningen stille de offentlige Myndigheder i en skjæv Stilling. Det er ikke denne enkelte Politimester, som ligger mig paa Sinde; han kan maasse begaa mange Feilgreb, hvori jeg ikke ønsker, at han skal souteneres, men en anden Sag er det, at vi ikke ved en Lovbestemmelse sætte den offentlige Myndigheds Hænder i en falsk Stilling. Hvis det er rigtigt, at en Politimester ved den omtalte Bestemmelse kommer i en falsk

Stilling, gjør man derved Uret imod den Paagjældende, idet der dog er en naturlig Opfordring til ikke at lægge en Myndighed i en Embedsmands Haand under saadanne Vilkkaar, at han er lige vanskeligt tillet, hvad enten han udsøver denne Myndighed eller ikke.

Ordføreren (Rier): Jeg kan nu væsentlig indskrænke mig til i det Hele at tiltræde den ærede sidste Talers Udtalelser, som jo stemme med, hvad jeg fra Først af og navnlig under første Behandling har søgt at gjøre gjældende, nemlig at en Politimester kommer i en skjæv Stilling ved Bestemmelsen i Lovforslagets § 2. Det er dog ikke alene det, jeg vil lægge Vægt paa, at han ved Lovforslagets Bestemmelse kan bringes i en skjæv Stilling, naar han søger sin Myndighed uden Hensyn til de Følger, det kan have for ham selv; jeg bør ogsaa fremhæve, at Resultatet let kan blive, at han vil trykke sig for at tilbagekalde en Fæstemandens Tilladelse midlertidig, naar han er udsat for, at Manden vender tilbage til den Hæring, som han efter Politimesterens Ansættelse ikke længere burde have Ret til at drive; Tilbagekaldelserne kunne saaledes let blive færre, end de burde være. Der kunde vælges forskjellige Veie, ad hvilke man kunde faae den Bestemmelse, som foreligger i § 2, forandret. Det er nemlig ikke nødvendigt, at Politimesteren maa tage Initiativet i en saadan Sag paa den Maade, at han tilbagekalder midlertidig. Politimesterens Bidrag kunde være det, at han, naar der opstaar Mistanke mod en Fæstemand for at have forøvet Misligheder, søger de fornødne Oplysninger og afholder Forhør, og saa, hvis han efter disses Udsald antager, at der er Anledning dertil, sender Forhørene til Kommunalraadet, som da uden nogen videre Hensigtning fra Politimesteren havde at behandle Sagen. Jeg maa imidlertid fremdeles fastholde, at den hedsigtede Ordning efter min Mening er den, at man lader det blive ved, hvad der hidtil har bestaaet, nemlig at Tilladelsen kun kan fradømmes den Paagjældende. Vædringsforslag i denne Retning have forøvrigt været affattede og været vedtagne, men ere atter frafaldne i Udvalgene. Vil man imidlertid absolut gjøre Tilladelserne gjensidelige ad administrativt Veie, tror jeg, det er bedst at lægge det Hele over i Politimesterens Haand. Lægger man det over til Kommunalraadene, maa det jo dog have sine Oplysninger fra Politimesteren. Det, der her gjør sig saa stærkt gjældende, er, at man vil have Muligheden for en sieblikkelig Sjernelse. Man vil ikke have, at den Fæstemand, der har handlet uskikkelig i sin Hæring, noget Dieblis maa fortsætte den og saaledes maasse bringe Flere og Flere i Ulykke. Jeg skal med Hensyn til dette Punkt dog fremhæve, at den Tid, der kan hengaa, inden den endelige Beslutning af Kommunalraadet med Hensyn til Tilbagekaldelsen kan fattes, —